

Carles Dénia: «Hi ha grans poetes que encara esperen ser cantats»

Parlem amb el cantautor valencià, una de les propostes finalistes al certamen Terra i Cultura d'enguany | L'artista ha passat a la final per la musicació del poema «Oda apatxe a València», de Ramon Ramon

Carles Dénia s'atraveix a musicar Ausiàs March

El cantautor valencià **Carles Dénia** ha musicat enguany "Oda apatxe a València", de Ramon Ramon, que ha publicat com a un dels primers senzills del seu pròxim àlbum d'estudi. La peça ha estat escollida pel jurat del certamen Terra i Cultura, organitzat pel celler Vall-Llach, com a una de les cinc finalistes a rebre el premi Miquel Martí i Pol 2022 a millor musicació d'un poema català.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=ugD9K_sWXiA

Què et va portar a musicar "Oda apatxe a València" del poeta Ramon Ramon?

Em va cridar l'atenció el llenguatge càustic, utilitzat al poema per projectar una imatge corrosiva i crítica de la ciutat: una societat alienant, embrutida, i allunyada de les seues arrels.

Què t'interessa d'aquest artista i poeta o quines connexions hi tens?

M'interessa tot, i tenim moltes coses en comú. Per començar, tenim pràcticament la mateixa edat. Ell és de Catarroja i jo de Gandia. Per tant, el nostre marc mental està configurat sota el mateix espai geogràfic i temporal. No tinc el plaer d'haver-lo tractat personalment, més enllà de parlar per telèfon, però la seua manera d'escriure i el seu humor me'l fan sentir molt proper. Dic que m'interessa tot de Ramon Ramon perquè em sembla un poeta gegantí. És el poeta en llengua

catalana que més m'ha impressionat en els últims anys.

Vas llegir el poemari on s'inclou?

Ara ja he llegit la seua obra, però el primer poema que en vaig llegir, "Poema per a la nit de cap d'any", el vaig trobar casualment per internet. Em vaig enamorar d'aquell poema, i no entenia com era possible que no coneguera aquell poeta. No vaig poder reprimir-me i li vaig trucar per telèfon. Em vaig sentir molt avergonyit perquè ell sí que em coneixia a mi i a la meua família perfectament, als meus pares, als meus germans...

Què t'agrada de la lletra del poema?

L'originalitat del llenguatge parlat com un apatxe en un *spaghetti western*, la força rítmica de l'hendecasíl·lab, l'humor negre i el discurs ferotge de Ramon Ramon.

Com vas abordar la musicació d'aquest poema, com va anar?

En primer lloc, trobes la melodia, el cant. En este cas, com si es tractara d'un cant tradicional. Després vaig intentar trobar un patró polirítmic envoltant, obsessiu, salvatge, com un ritme tribal "fictici", com d'una tradició inventada, amb panderos i instruments tradicionals. Posteriorment, una progressió harmònica fosca i dissonant, amb un cicle igualment obsessiu. També hi vaig afegir cors que repeteixen els dos últims versos de cada estrofa a tall de lletania. En contrast amb la base tradicional amb instruments acústics, apareixen el baix i una guitarra elèctrica amb tocs psicodèlics.

Què trobes o t'atrau de la poesia dels Països Catalans?

La poesia dels Països Catalans és un concepte tan enorme i divers que no sabia dir-te. En cada època i en cada lloc hem tingut grans poetes. I molts estan encara esperant ser cantats.

De quins altres poetes ets fan o has musicat més?

He musicat poesia diversa. Josep Piera sempre ha estat un caramel. Vaig fer un disc sencer amb els seus versos, i en este últim treball també hi ha un poema seu. És meravellós i la seua poesia demana música a crits. Ausiàs March és molt difícil, i encara ho és més el *Cant Espiritual*, que vaig musicar íntegrament. Va ser un treball titànic, però quan entres en el seu món ja no pots eixir-ne mai més. A mi m'emociona fins al plor.

Què t'agrada de la cançó folk que musica poetes?

M'agrada la bona música i la bona poesia, evidentment, independentment dels gèneres. En qualsevol cas, diguérem que la música d'arrel i popular és un terreny fèrtil on poder experimentar amb la poesia. Amb la popular, i també amb la culta.

Quina línia de continuïtat veus amb la Nova Cançó?

Tot i que la Nova Cançó la porte en vena des de xicotet, jo no em considere un cantautor, encara que de vegades ho desitge, i jugue a ser un d'ells. Treballe en una tessitura diferent, que ni jo mateix sabia explicar-te, ni posar-li un nom.